

paa, hvad Indenrigsministeren i saa Henseende udtaler. Jeg tvivler ikke om, at Mange ønske Forslaget fremmet og ophøiet til Lov, idet de ansee det for meget bedre, end hvad vi nu have, men at de, efterat have hørt den høitærede Ministers Udtalelse, ville lade sig bestemme deraf. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke hører til dem, som lade sig bestemme paa denne Maade; jeg har saamegen Betænkelighed ved alle tre Forslag, at jeg hellere vil forsvare at sige „Nei“ til Alt, end „Sa“ til Noget, som jeg anseer for værre end det, vi nu have. Den Betænkelighed, jeg nærer, deles, saavidt jeg har været istand til at indhente Efterretning derom, baade af Kjøbstæderne og af Landet; skjøndt jeg ikke staaer i saa nøie Forbindelse med hiin som med dette, har jeg dog erfaret, at Kjøbstadbeboerne see paa Lovforslaget med ligesaamegen Uvillie som Landbeboerne, og jeg troer derfor, at de der ikke kunne stemme for Indenrigsministerens og Fleertallets Forslag, men hellere foretrække at stemme mod Loven, derved vilde gjøre baade Kjøbstæderne og Landet en stor Tjeneste. Den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 1ste Valgkreds (Kosensørn) udtalte den smukke Tanke, at man mere og mere skulde samarbeide i Grundlovens Aand; jeg gjentager, at det var en smuk Tanke, som tiltalte mig meget i det Dieblif, den flyd over den ærede Talers Læber; men det kan jo være, at vi dømmes forskjelligt om, hvad der er Grundlovens Aand, og skjøndt jeg godt føler hos mig selv, at jeg ikke saa skarpsindigt som den ærede Rigsdagsmand kan bedømme dette, saa er jeg dog i det Tilfælde, at jeg maa have en Anstuelse derom, og jeg skal derfor tillade mig at fremsætte min simple Betragtning over, hvad jeg i dette Punkt forstaaer ved Grundlovens Aand. I Grundlovens § 96 siges der: „Kommunernes Ret til, under Statens Tilsyn, selvstændig at styre deres Anliggender vil blive ordnet ved Lov.“ Dette Ord „selvstændig“ lægger jeg overordentlig Vægt paa; jeg har søgt at faae det forklaret af Folk, hvis Mening jeg i saa Henseende tilfaldte stor Betydning, jeg har spurgt dem, om det vilde være at give Kommunerne Ret til selvstændigt at styre deres Anliggender, naar man opstillede saadanne Valgklasser, hvorom der her er Tale, men de fleste have med mig

været enige i at svare: „Nei“. Hvis man sagde: Vi gjøre alle dem valgberettigede til den overordnede Kommunalbestyrelse, som ere valgberettigede til Folkethinget, saa kunde jeg forstaae, at det var i Overeensstemmelse med Grundlovens Aand; men vil man gjøre en Forskjel, saa kunde jeg ogsaa finde mig i at lade Kjøbstæderne vælge for sig og Landet for sig. Man søger igjennem Diskussionen at udhæve, at Kjøbstæderne og Landet ikke have nogen særlig Interesse for sig, og det kan jo være muligt; jeg vilde ønske, at det var saa, men jeg frygter dog for, at det, naar denne Institution kommer frem, vil vise sig, at Kjøbstæderne have visse Interesser, som Landet ikke deler og omvendt; dette er den Betragtningssaaade, hvortil min Erfaring har ført mig. Den ærede Rigsdagsmand, som for Dieblifket sidder ligeoverfor mig (Brun), udtalte, at han frygtede for, at Arbeidsdygtigheden i Amtsrådene vilde lide betydeligt, hvis man gif ind paa Mindretallets Forslag, og at der kunde komme Medlemmer ind i den overordnede Kommunalbestyrelse, som ved juridiske Spørgsmaal ikke vilde være istand til at deeltage i Forhandlingerne med den Dygtighed, som med Rette kunde forudses af dem. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke har et saadant Kjendskab til Amtsrådene; at jeg tør sige, om den ærede Rigsdagsmands Udtalelse er rigtig, men jeg holder mig dog forvisset om, at Befolkningen vil vide at sætte saadanne Folk ind i den overordnede Kommunalbestyrelse, som paa tilbørlig Maade kunne varetage, hvad der bør varetages. Den ærede Rigsdagsmand sagde fremdeles, at man havde den største Banffelighed ved at overtale de større Landeieendomsbesiddere til at gaae ind paa større Afgifter, men da jeg hørte denne Øtring, sagde jeg til mig selv: Den holder ikke Stil, og uagtet mit Kjendskab til Amtsrådene ikke er saa stort, at jeg tør sætte det mod den ærede Rigsdagsmands, saa har jeg dog fra et andet Sted indhentet Erfaringer i den Retning, som ville finde Understøttelse hos Mange her i Salen. Jeg skal nemlig i den Henseende henvisse til den Forsamling, hvori vi her sidde, og det kan da vist ikke nægtes, at de, som høre til de høiere Klasser og indtage høiere Stillinger i Samfundet, i Almindelighed ere de, som stemme for